עובד כוכבים וחבירו מחד קרא נפקי אייתרי

להו תרי חד קרבנו ולא קרבן אביו ואידך לרבות כל בעלי 6 חוברין לסמיכה ורבי יהודה

האי והמר ימיר מאי עביד ליה מיבעי ליה

לרבות את האשה דתניא לפי שכל הענין

אינו מדבר אלא בלשון זכר מה סופינו לרבות

את האשה ת"ל ואם המר ימיר ורבנז מואם

ור' יהודה ואם לא דריש: הכל חייבין בסוכה

לאיתויי מאי לאיתויי ״קטן שאינו צריך

לאמו דתנן #קטן שאינו צריך לאמו חייב

בסוכה הכל חייבין בלולב לאיתויי מאי לאיתויי יקטן היודע לגעגע דתגן יקטן היודע

לנענע חייב בלולב הכל חייבין בציצית לאיתויי

מאי לאיתויי קמן היודע להתעמף דתניא

סמן היודע להתעמף חייב בציצית הכל ס

חייבין בתפילין לאיתויי מאי לאיתויי קטן

הַיודע לשמור תפלין ידתניא יקטן היודע

לשמור תפלין אביו לוקח לו תפלין ®חכל

חייבין בראייה לאיתויי מאי לאיתויי מי שחציו

עבד וחציו בן חורין ולרבינא דאמר המי

שחציו עבד וחציו כן חורין פטור מן הראייה

לאיתויי ב חיגר ביום ראשון ונתפשט ביום שני

הניחא למאן דאמר כולן תשלומין זה לזה

אלא לְמ"ר כולן תשלומין לראשון לאיתויי

מאי לאיתויי סומא באחת מעיניו ודלא כי

האי תנא ידתניא יוחנן בן דהבאי אומר משום

רבי יהודה יסומא באחת מעיניו פמור מן

הראייה שנאמר ביראה יראה כדרך שבא

לראות כך בא ליראות מה לראות בשתי עיניו אף ליראות בשתי עיניו ואיבעית אימא

לעולם לאיתויי מי שחציו עבד וחציו בן

חורין ודקא קשיא לך דרבינא לא קשיא כאן

עובד כוכבים וחבירו. דאין ישראל סומך על קרבן עובד כוכבים

ולא על קרבן ישראל חבירו: מחד קרא נפקי. דהני לאו קרבנו נינהו אבל אביו אילטריך קרא דסד"א קרבנו קרינא ביה הואיל

ויורש הוא: שכל הענין. של תמורה: מה סופינו. יו ממה סופינו

לרבות את האשה יו (בקרבנה) שאם

המירה בקרבנה יהא מומר: שאינו

לריך לחמו. מפרש במסכת סוכה

(דף כח:) שניעור משנתו ואינו קורא

אימא: מי שחליו עבד וכו'. אבל עבד

גמור פטור דכתיב יט את פני האדון ה׳

מי שחין לו חדון חלח הוח: ולרבינה

דאמר כו'. בפרק קמא דחגיגה (דף

ד.) ומייתי לה מסיפה דמתניתין דהתם

קתני ועבדים שאינן משוחררין: חיגר.

פטור מן הראייה דרגלים כתיב ים פרט

לבעלי קבין: הניחה למחן דחמר.

בפ"ק דחגיגה (דף ט.) דהא דקתני

התם חוגג והולך את כל הרגל משום

דכל שבעת הימים תשלומין זה לזה שני

לראשון ושלישי לשני אלמא כל חד וחד

חשיב באפי נפשיה דהא אית להו

תשלומין ואיכא למימר דמאן דלא חזי

בראשון וחזי בשני חייב: משלומין

לראשון. למי שהוא ראוי ומחוייב

בראשון להקריב ולא הקריב מקריב יו

כל שבעה ומי שלא נראה בראשון שוב

אינו חייב דהא כולן אינן תשלומין אלא

לרחשון מאי איכא למימר: יראה יראה.

יראה כתיב וקרינא יַרָאָה כדרך שהקדוש

ב"ה בא לראות אותך והוא שלם בשתי

עיניו כך בא ליראות שיהא הוא נראה

לך בשתי עיניך: במשנה רחשונה.

קודם שהודו ב"ה היה בחזקת עבד

אבל אחר שחזרו להודות הואיל ובידינו

לשחררו כמשוחרר דמי שחין רשות

רבו עליו ולא קרינא ביה אדון

אחר: שהגיע לחינוך. פלוגתא היא

בפרק בתרא דיומא (דף פב.) חד

אמר כבר (שית) [שמונה] כבר

(שבע) [תשע] וחד אמר כבר מן תשע

כבר עשר יו שמחנכין אותו לשעות:

ג) פוסט כוו, כ) שם נוב, ג) מוספתא דחגיגה פ״א ה״ג (מנחות מג.) סוכה מב, ד) שס, ד) [חגיגה ב.], ו) חגיגה ב. ד:

דחגיגה פ"ח ה"ב ע"שן, ו) פסחים

א מיי׳ פ״ו מהלכות סוכה א מיי" פ"ז מהככות סוכה הלכה א סמג עשין מג טוש"ע א"ח סימן חרמ סעיף ב: יא ב מיי" פ"ז מהלכות לולב הלכה יט סמג עשין מד טור

ש"ע א"ח סימן תרנו: ב תיי פ"ג מהלכות נינית הלכה ט טור ש"ע א"ח סי ים סער ג:

ין סעי׳ ג. ג ד מיי׳ פ״ד מהלכות תפילין הלכה יג טור ש״ע א״ח סי׳ לו סעני ג: יד ה ו מיי פ"ב מהלי חגיגה הלכה א: שו ז מיי פ"ו מהלכות עבדים

הלכה ז טור ש"ע י"ד סימן יסנט דער שיע ייד טיתן מז ח מיי פיצ מסלי שופר הלכה ז וע"ש טוש"ע א״ח מימן חקצו בהג״ה: יז ט מיי פ״א מהלכות מגילה

הלכה א טוש"ע א"ח סי מרפט סעי א:

מוסף רש"י

. חייב בלולב. לחנכו מדבריהם כה מב.). לשמור תפיליו. שלא יכנוס בהן לבית הכסא (ש בתו יכוש כאן נכית הכסח (שם). הכל חייבין בראיה. במלות ראיית כל זכורך, שלריכים להיראות כעורה כרגל (חגיגה ב.). הניחא בעולם כדגל (חוציגה ב.). הבידאא למאך דאמר כולן תשלומין זה לזה. אין לך יוס כמס שאין חובתו חלויה כו בעלמו למי שלא מראה בימים שלפניו, דיום ראשון שהוא נראף להביא עיקר תפשון שהוח נתחה נהבים עיקר לדידיה וימיו שלאחריו תשלומין זה לוח (שם מ). אלא למ"ר כולן תשלומין לראשון. שהרי יום אחד עשה הכחוב עיקר בכולן, דכתיב אומו, ושלאחריו בכולן, דכתיב אומו, ושלאחריו עשה תשלומין לו (חגיגה ט.) ואיפליגו בה אמוראי, איכא למ"ד משלומין זה לזה ואיכא למ״ד משלומין דראשון הן, ואמרינן מאי בינייהו חיגר ביום ראשון . ונתפשט ביום שני איכא בינייהו. ותושבט פיום של וזיכון בייהא, מ"ד כולן חשלומין לראשון, מי שמחוייב בראשון ולא הביא יביא באחד משאר הימים, ומי שאינו מחויב אינו לריך חשלומין, ומאן מחויב אינו לריך תשלומין, ומאן דאמר משלומין זה לזה קסבר החובה מוטלת על כל אחד מן שאר הימים ולא על הראשון לבדו, הלכך אף מי שפטור בראשון ונראה בשני חייב להביא, ואם לא יביא בו ביים יביא לתחר (שם ב.), יראה יראה. יַראס כל לילות בשהוא שלם, שנאמר (דברים יא) עיני ה' אלהיך בה מראשית, אף אתה רואה אותו בשתי עיניך נותחדרון ד. ופערים וחגיגה ב.). במשנה ראשונה. קודם שחורו צ"ה להורות כדברי צ"ש, סיפא דמתני דקתני חון תו העבדים שאיטן משוחררים דאוקמא רבינא במי שחליו עבד וחליו כן חורין דפטור, נשנית קודם שחזרו ב"ה, אבל לאחר שהודו לב"ש שיש על מצל נמות שהאלו נצים שיש על ב"ד לכוף את אדונו לשחררו והוה ליה כאילו משוחרר כבר וחייב, ומשנה שנשנית לא זזה ממקומה (חגיגה ב.)**. מי שחציו עבד** ותגיגה ב.). מי שחציו עבד וחציו בן חורין. כגון שמיו כ' לחין לו כ' טותפין ושחלר לחד לח חלקו (גיטין מא.). תיקנתם את רבו. שלינו חסר כלום (גיטין מא.) שלינו מפסיד כלום מן הרלוי לו, ואת עצמו לא תיקנתם. מה תהא עליו (פטחים פח:) כל תקנת רבו כאן היא, אבל תקנת העבד לכן כמן שמו, מכל מקומ שבלי אין כאן, אם נתקן במשפט הממון לא נתקן נפליה ורכיה (חגיגה ב:). לישא שפחה אינו יכול. ללד חירות אסור בה, דכתיב (דברים מירות חקור כה, דכתינ (דכרים כנ) לז יהיה קדש, לז יסב מיתחל ממה (פחחים שם, ובעי"ז והגיה שם). בת חורין אינו יכורל. מפני לד עבדות שבו (חגיגה שם). לא תוהו בראה. לז כלל הקב"ה תוהו בראה. לז כלל הקב"ה

עובד כוכבים וחבירו מחד כו'. דאין ישראל סומך על קרצן עובד כוכבים ולא על קרבן חבירו (מהך) [מחד] קרא נפקי דהני לאו קרבנו נינהו אבל אביו אילטריך קרא דסד"א יאו (דיקריב הוא לה') (ויקרא א) יבן (ולא) משום דשקולים הם ויבואו שניהם יבן (אלא) כי היכי

שהכהן הוא מקריב קרבן שאינו שלו ס"ד שיסמוך ישראל בקרבן חבירו ובקרבן עובד כוכבים נמי ידו ס״ד [דכהן] סומך כמו שהכהן נותן לו (כדאמר בפרק קמא דתמורה) נסכים משל ליבור כדאמר פ' קמא דתמורה (דף ב:) להכי אתא קרבנו דממעט מרווייהו דמ"מ אינו שלו:

לרבות האשה. שאם המירה קרבנה יהא מומר ל"ה. לפי שכל הענין אינו מדבר אלא בלשון זכר כו׳ ואע"ג דכל התורה כולה נמי בלשון זכר נאמרה מ"מ אמרינן דאיתקש אשה לאיש לכל עונשין אבל בתמורה אי לאו קרא לא הויא שוה לאיש כדאיתא התם פרק קמא דתמורה (שם):

ורבי יהודה ואם לא דריש. כלומר וי"ו לא דריש כדאיתא בתמורה פרק קמא (שס) יד): שאינו צריך לאמו. מפרש במס' סוכה (דף כח:) כל שניעור משנחו ואינו קורא אימא. ל"ה: הכל חייבין בציצית. אם יש להם טלית ואם לא יוכל לקנות טלית אינן חייבין לא למ"ד חובת טלית ולא למ"ד חובת גברא (מנחות דף מא.) דליכא בינייהו אלא כלי קופסא ואע"ג דא"ל מלאכא לרב קטינא סדינא בקייטא וסרבלא בסיתווא לילית מה תהא עליה כלומר וכי אתה מבקש עלילות להפטר מלילית כדמפרש התם טין א״ל ענשיתו (עלה) [אעשה] א״ל בעידן ריתחא ענשינן היינו דווקא באותן הימים דכל הטליתות היו בת ארבע כנפות איכא עונש לאותו שמשנה אותו להיפטר אבל בזמן הזה שרוב הטליתות פטורין אין עונש למי שאינו קונה ארבע כנפות:

היודע התעמף. משום במ"ק (דף כד.) כל עטיפה מלאחריו מימין וכן ויודע להתעטף והלכות גדולות פסק

שאינה כעטיפת ישמעאלים אינה עטיפה שמעטפין טליתם עד שפמם כדאיתא במדרש. ומלאתי בסילוק א׳ שעשה הר' יוסף ט"ע שנותן לילית א' מלפניו ואחד לשמאל: היודע להתעטף שו. וא״ת למ״ד חובת טלית אפי׳ אינו יודע יתחייב אם יש לו טלית וי"ל דמ"מ לא חייבין כלי קופסא אלא לאותן המחוייבים

לאתויי ה במשנה ראשונה כאן במשנה אחרונה יום אחד ואת עצמו יום אחד חורין עובד את רבו יום אחד ואת עצמו יום אחד דברי ב"ה אמרו להם ב"ש תיקנתם את רבו ואת עצמו לא תיקנתם לישא שפחה אינו יכול בת חורין אינו יכול יבטל והלא לא נברא העולם אלא לפריה ורביה שנאמר 3לא תוהו בראה לשבת יצרה אלא מפני תיקון

העולם כופין את רבו ועושה אותו בן חורין וכותב שמר על חצי דמיו וחזרו בית הלל להורות כדברי ב"שי הכל חייבין בתקיעת שופר לאיתויי מאי לאיתויי קטן שהגיע לחינוך ידתנן יאין מעכבין את יו הקטן מלתקוע ביו"ט מיהכל חייבון במקרא מגילה ישהכל כשרין לקרות את המגילה לאיתויי

דקיימא לן מנחות (שם) לילית חובת גברא הוא מדקא מברכין להתעטף בלילית יו דהכי דייק שוי [בפרק ב' דשבת] [דף כה: ושם] דקיימא לן [הכי]: אביר דוקח דו תפדין. וגבי לילים לא נקט לישוא דלוקח דמסתמא טלית יש לו וגבי לולב נמי יכול ללאת בלולבו של אביו אי נמי משום דתפלין אביר דוקח דו תפדין. וגבי לילים לא נקט לישוא דמסתמא טלית יש לו וגבי לולב נמי יכול ללאת בלולבו של אביו אי משום דמסת אביגה (דף ב.) חייבין בראיית. פ"ה במס" חביגה (דף ב.) חייבין בראיית. פ"ה במס" חביגה (דף ב.) חייבין בראיית. הדא יש דאיתא בקרבן אבל בראיית פנים בעזרה אפי׳ טף חייבין דכחיב הקהל הנשים והטף ואינה אלא אסמכתא בעלמא דודאי בו דלא דומיא התקהל הוא דממעט" התם נשים מזכורך כאן אלא ודאי נראה דאף בראיית פנים בקרבן כבן (אמרינן) [מיירי] דתנן התם בסמוך הראייה שתי כסף: בא שחציו עבד. אבל עבד גמור פטור דכתיב (שמות לד) את פני האדון ה' [מי] שאין לו אדון אלא הוא ל"ה והכי מסקינן ואע"ג דתנא בסיפא דמתני׳ חוץ מנשים ועבדים שאינם משוחררין ומפרשינן החם דבאינן משוחררין כולן אלא חליין צ״ל דרישא דמתניתין לפי משנה אחרונה דחזרו להם ב"ה להורות כב"ש והכי אשכחן בפ"ק דעירובין (דף, ו:) ובפרק אלו טריפות (חולין מג:) לעולם הלכה כבית הלל והרולה לעשות כב"ש עושה ומוקמינן רישא לאחר בת קול וסיפא קודם בת קול: ולרבינא דאמר בו'. בפרק קמא דחגיגה (דף ד.) ומייתי לה מסיפא דמתניתין דהתם קתני עבדים שאינן משוחררין וחיגר פטור מן הראיה דרגלים כמיב פרט לבעלי קבין: הניחא למ"ד. בפ" קמא דחגיגה (דף ט.) דקתני המם חוגג וחולך כל הרגל משום דכל שבעת הימים תשלומין זה לזה שני לראשון ושלישי לשני אלמא כל אד וחד חשוב באפי נפשיה דהם אית ליה תשלומין ואיכא למימר למאן דלא חזי בראשון וחזי בשני חייב:

תשלובוין לראשון. למי שהיה ראוי ומחוייב בראשון להקריב מקריב והולך כל שבעה ומי שלא נראה בראשון שוב אינו חייב דהא כולן אינן אלא משלומין לראשון מאי איכא למימר: בבושבה כגן ראשונה. קודם שהודו ב"ה היה בחזקת עבד אבל לאחר שחזרו להודות הואיל ובידינו לשחררו כמשוחרר דמי שאין רשות לרבו עליו ולא קרינן ביה אדון אחר ל"ה והא דמיבעיא ליה (גיטין דף מב:) במעוכב גט שחרור גבי קנס או דילמא כיון דמעוכב גט שיחרור אדון קרינא ביה יש לחלק דגבי עולה לרגל אינו אדונו שאינו יכול לעכבו מלעלות לרגל כדי לעשות מלאכתו אבל מכל מקום אדונו מיקרי: שהגרע דחיבוך. פלוגתא היא בפרק ח׳ לד עבדות שנו וולה הקר"ה לה לכל הקר"ה להות להירי להבל בשאר מלות כל אחד ואחד לפי דרכו כדנושנון שנו להתענות איירי אבל בשאר מלות כל אחד ואחד לפי דרכו כדנושנון שנו להחות במו להירי להבל בשאר מלות כל אחד ואחד לפי דרכו כדנושנון שנו להות במו להירי להבל בשאר מלות כל אחד ואחד לפי דרכו כדנושנון שנו לחות ביין לאחד במשנה ראשונה. במו הלי פוני או מוכן מאקוע מוס טוב של ר"ה דעו לחות בייו שהיי בראיה ואני דרשיין לא הוי בר חורין ביין דסופו בחירות חייב בראיה! שהגיע לחינוך. שחייב בתקיעת או ב"ל מוכן מלתקוע או ב"ל מוכן מלתקוע לו ב"ל מוכן האחד בייו חובתן:

""" ליייר אחיל ציצית ובשביל חוטי הציצית שהוא דבר מועט לא שייך לומר לקיחה. תוסי וכן הייי רופה והיינו ראיית, קרבן, חוסי אחדות: """ היייר החורי בריו רובה והיינו ראיית קרבן, חוסי אחדות: """ היייר החורי בריו בשביל חוטי הציצית שהוא דבר מועט לא שייך לומר לקיחה. תוסי וכן האחדות: """ היייר החורי בריו רובין רובי החורים הייינו ראיית קרבן, חוסי אחדות: """ היייר החורי בייו ראיית קרבן, חוסי אחדות: """ היייר החורי בייור האור היינו ראיית קרבן, חוסי אחדות: """ היייר החורים היינו ראיית קרבן, חוסי אחדות: """ היייר החורים היינו ראיית קרבן, חוסי אחדות: """ היייר החורים היינו ראיית קרבן, חוסי אחדות: """ היייר אויל ציצית ובשביל חוטי הציצית שהוא דבר מועט לא שייך לומר לקיחה. תוסי וכן החורים היינו ראיית קרבן, חוסי אחדות: """ היייר החורים היינו ראיית קרבן, חוסי אחדות: """ היייר החורים היינו ראיית היינו ראיית קרבן, חוסי אחדות: """ היייר החורים היינו ראיית אחדות: """ הייל החורים היינו ראיית הייל של היינו להייבי היינו ראיים היינו היינו

בתוסי הרייבים בציבות וכשהנים לוונדן מטיר ציבות ובשביר חוסי הציבות טהוא דבו מונס א שיין לומר קיחות. חוס דכן בתוס בתוסי הרייש: הכל חייבין בדאה. לא מיירי בקרבן היאי דהוי תון תחם הראי שיתי כסף והיינו ראיית קובן, ורט אחרות: לאיתויי קטן שהגיע לחינוך בו'. עיין בהשמטות בסוף המס׳: רש"י ד"ה חינר בו' לבעלי קבין, גליון. וחיגר היינו בעל קבין אבל צולע על ירכו שלש רגלים קרינן ביה. ברש״י כ״: תוס׳ "ה" הכל חייבין בציצית בו' אברע כנפות. גליון. מיהו צריך להשתהל לקיים כל המצות וכי משה רבינו היה תאב לאכול מפירות הארץ אלא כדי לקיים פצות התלויות בארץ וכ״ש מצות ציצית שהיא שקולה כנגד כל המצות. הרא"ש דיל: לכל רוח ובעי הכין חד והכין חד כר כדאיתא בנדה (פג. עיי״ש) דו׳ סממנין מעבירין על הכתם דבעי אמטויי חד ואחויי חד כו׳ ולפי זה צריך ל״ו נענועים ד׳ לד׳ רוחות ואחד למעלה ואחד למטה. תוספות: להתעטף. י״א כשהוא מתעטף מתעטף בימין וכשהוא נוטל יות צריך אד מעופט די לדי דוחות ואחד למעלה זהות לפטה. החוספות: להתעקוב. "א לפחות מועסף מתעסף בימין וכשהוא נוסל נוטל בשמאל. רש"י בכרת": בציצרת, גליון, ואפילו למ"ד (מנחות מא) ציצית חובת טליה הוא תלאוהו חכמים ביודני משום דתפלין קרינן ביה כסותך אשר תכסה בה. הרא"ש דיל ונע" בתוס: אביז "לוקח לו תפל"ן. הא דנקט לקיחה בתפילין טפי מבאינך משום דתפלין מעשה ידי אומן הן אבל לולב מצוי הוא. [גליון. א"נ יכול אדם לצאת כלולב של חברו ע"כ.] וכן ציצית כבר יש לו הטלית דאם

לחובה לי מול בע שן, ול פנורים פח. עדיות פ"א מי"ג ב"ב יג. גיטין מא. חגיגה ב., ח | [ר"ה כט.], ע) ר"ה לב:, י) [חוס' מגילה פ"ב ה"ד], יא) מיינ ברכות טו., ב) ושמות לדן, יג) ושם כגן, יד) ועיין תוספות מנחות נא: ד"ה תורה אור השלם ו. לא יַחֲלִיפָנוּ וְלֹא יָמִיר אֹתוֹ טוֹב בְּרָע אוֹ רַע בְּטוֹב וְאָם הָמֵר ימיר בהמה בבהמה והיה הוא ותמורתו יהיה קדש:

בויקן. בויק. 2. שָׁלשׁ פְּעָמִים בָּשְׁנָה יֵרְאָה בָּ בָּל זְבוּרְךְּ אֶל פְנֵי הָאָדן יְיָ: שמות כג יז

הוא הָאֶלְתִים יצֵר הָאָרֶץ וְעשָׁה הוא כוֹנְנָה לא תהו בְרָאָה לְשֶׁבֶּת יְצְרָה אָנִי יִיְ וְאַין עוֹד: ישעיה מה יח

שינויי נוםחאות

ל) נ"ל קרבן, כ] ללתויי מאילאתויי חיגר (ש"ח), ג] שנלינ"ל ירלה ירלה כדרך כו' מה לראות בשתי עיניו דכתיב לכל מראה עיני הכהן אף לילאות מראה עיני הכהן אף לילאות כו' (m°n), ד] נדפו"ר כמשנה לאשונה כאן כמשנה אחרונה, **ה] את התנוקות (ש"מ), ו] כלומר** מה סופינו לרבות את האשה בקרבנה (צ"ק), 1] תיבת בקרבנה בקרבנה (ציק), ז] מיכת בקרבנה (ניק), ז] מיכת בקרבנה (נוק (ניק), נו] עשר ככל וייה) שח עשר ככל וייה) עון עשר ככל וייה) שחתכין (ציק), נו] שתחכים שחתכין (ציק), נו] שתחכים לחבות (ניק), נו] שתחכים ביה, ניק] צ'ל שויסם דבי חיכן, איב, גון צ'ל ביה) עון צ'ל דהא איב, גון צ'ל ביה) עון צ'ל דהא הריד (ציק), עון להתעטף דהבר ליד (ציק), עון להתעטף דהבר ליד (ציק), עון ביל בהיים בציצת (ציק), עון בראית מובר ביים, עון צלקרבו ציקם, עון צלקרבו ביים, עון ציקן צלקרבו ביים, עון צלקרים ביים, עון צלקרבו ביי קרבן (צ"ק), יען בלפו"ר דאת(י) קרבן (צ"ק), יען בלפו"ר דאת(י) אמר, ל] לוללי דלאו דומיל (ש"מ), לל] מזכורן אבל ודלי נללה (ש"מ), לל] בלפו"ר איירינן, כגן [כמשנה ל"ק], כדן ל"ק מ"ז, והנוסח בדפ"ר מעכבין ולא

רבינו גרשום

עובר כוכבים וחברו מחד קרא נפקא דהיינו שאינו שלו: אינו מדבר אלא בלשון זכר. דכתיב לא יחליפנו ולא ימיר אותו: מח םופינו לרבות את האשה. כלומר מניז יש לנו סופינו לרבות את מנין יש ינו סופינו ירבחו את האשה שעושה תמורה ת״ל המר ימיר: [ורבנן, מרבו אשה מוי״ו דואם]: לשמור תפלין, כהלכתן: הניחא למ״ר כולן תשלומין זה וה. הא דתנן מי שלא חגג ביו״ט הראשון זוגג והוכן את כל הרגל ויום טוב האחרון ואיפלוג התם תרי אמוראי דמר אמר כולן תשלומין זה לזה דכולהו בני , חיובא נינהו ואע"ג דלא חזי בראשוז איחזי בשני שני נמי בר בי אפון איווי בשני שני נמי בי חיובא הוא דאי לא עבד בשני מחייב לשלומי בשאר יומי ומר אמר כולן תשלומין דראשון הן דמאן דחזי בראשון ולא עבד משלם בשאר יומי אבל אי לא חזי מטלט בשאר יומי בראשון אע״ג דחזי בשאר יומי לאו בר חיובא הוא: שנאמר יראה יראה דכתיב יְרָאָה וקרינן יַרְאָה מה הבא לראות הקדוש ברוך הוא שהוא רואה לעולי רגלים הוא בשתי עיניו [ישתבח זכרו לעד ולנצח] אף אותן שבאין ליראות יהיו בשתי עינים: ואיכא דאמרי הוא ה' יראה אשר יאמר היום